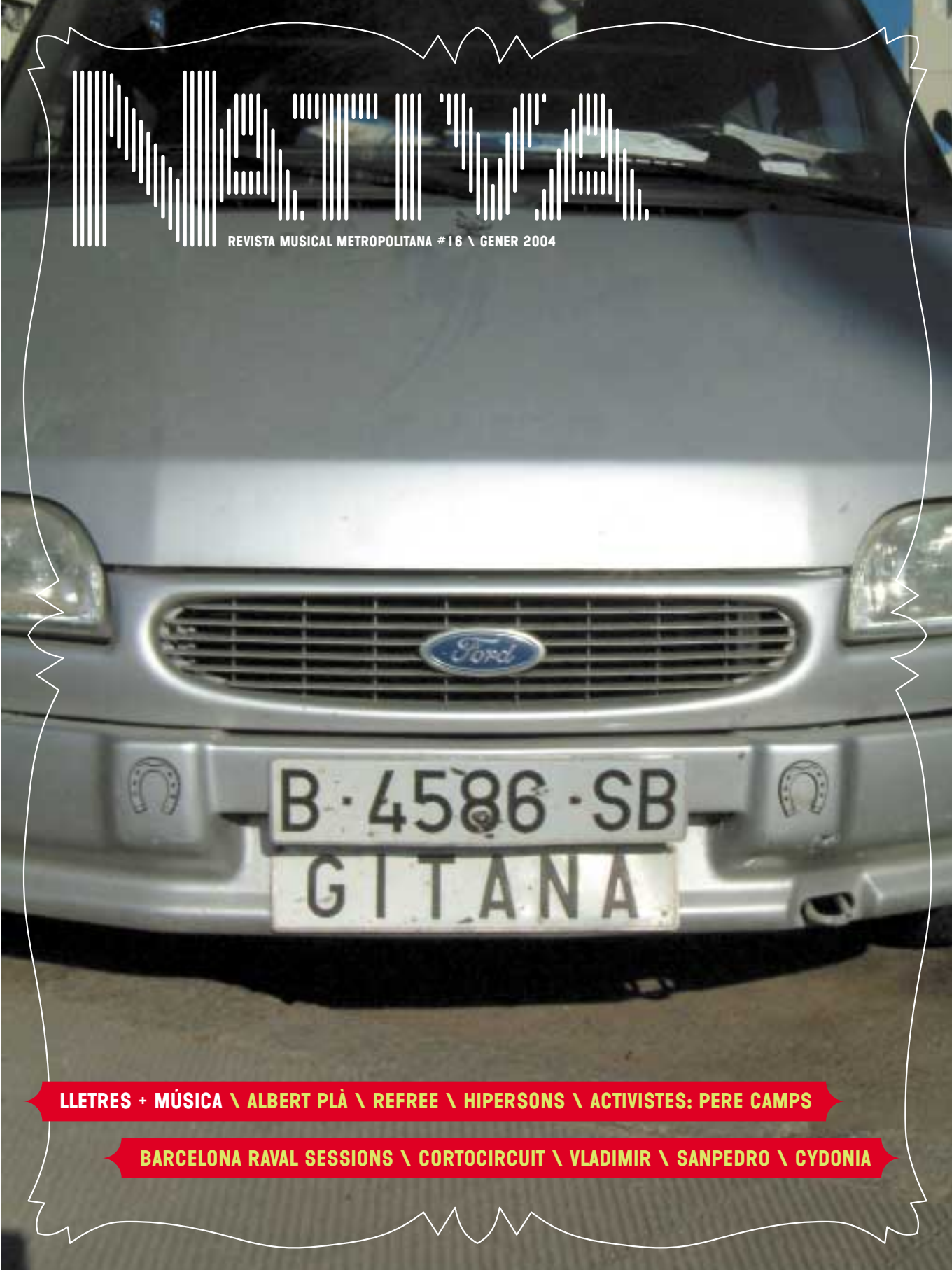

REVISTA MUSICAL METROPOLITANA # 16 \ GENER 2004

LLETRES + MÚSICA \ ALBERT PLÀ \ REFREE \ HIPERSONS \ ACTIVISTES: PERE CAMPS

BARCELONA RAVAL SESSIONS \ CORTOCIRCUIT \ VLADIMIR \ SANPEDRO \ CYDONIA

08008 Barcelona
Tel. 93 422 43 00
Fax 93 422 44 50
www.indigestio.com

REVISTA MUSICAL METROPOLITANA

CÒM OBTENIR NATIVA? 2

VISITA LA NOSTRA WEB:
WWW.INDIGESTIO.COM. DES D'AQUI
PODRÀS BAIXAR NATIVA AL TEU
ORDINADOR, EN FORMAT PDF,
GRATUITAMENT.

26 abril 2004
Nativa 16

Temas: 2n Fòrum d'Indigestió
Opinió: Sin acritud, Agenda recomana
Entrevista: Tuesday Adams
Concerts: Zlens, Desingens, Mús i més d'indigestió
Guru: Yuri Michaylovich i la seva banda
Bad: Nado: Les d'elles de Bad
Discos: Campra, Dimecres, Mús i més d'indigestió
Festivals: Tots els dies de la festa
Activistes: Pere Camps

VENTAS
A CLAYDO

ESTALVIA'T DE BUSCAR-ME CADA MES: SUBSCRIU-TE

AQUEST MES, AL SUBSCRIURE'T O AL RENOVAR LA SUSCRIPCIÓ A NATIVA, ET REGALEM UNA ALTRA SUSCRIPCIÓ PER A LA PERSONA QUE VULGUIS

Subscripció: 12 euros x 11 nùms. l'any

Nom i cognoms _____
Adreça _____ CP _____ Població _____
Telèfon _____
Correu electrònic _____ DNI _____

Forma de pagament

Transferència bancària Cal ingressar 12 euros al compte de "La Caixa": entitat 2100, oficina 1004, dígit control 66, núm. compte 0200062340 indicant el teu nom i cognoms

Xec bancari a nom de Indigestió

Envia'ns aquest cupó (s'accepten fotocòpies) junt amb el xec o una còpia del resguard de l'ingrés a

Indigestió, Apartat de Correus 27073 08080 Barcelona

Des de Indigestió et voldriem enviar informació sobre altres activitats musicals que organitzem: festivals, concerts, cursos, etc. Si no vols rebre altra informació que no tingui a veure amb la subscripció a Nativa, marca amb una creu aquest quadre

PER A QALSEVOL CONSULTA, TRUCA'NS AL 934 224 300 O ESCRIU-NOS A REVISTA@INDIGESTIO.COM

ÍNDEX

**4 \ NOTÍCIES 5 \ OPINIÓ SIN ACRITUD 6 \ TEMA LLETRA + MÚSICA
11 \ OPINIÓ AGENDA RECOMANDA 12 \ ENTREVISTA ALBERT PLÀ
14 \ ENTREVISTA REFREE 16 \ CONCERTS HIPERSONS 2003, 08001,
12TWELVE, CYDONIA WINTERFEST, SELENITAS 20 \ DISCOS MÖONDO,
HOLLAND PARK, JAN & THE ELECTRIC POETS, CORTOCIRCUIT, REFREE,
SANPEDRO, VLADIMIR, BARCELONA RAVAL SESSIONS 22 \ CLUB NATIVA
24 \ ACTIVISTES PERE CAMPS**

EDIT LA CULTURA I ELS NOSTRES POLÍTICS
L'entrada del nou govern d'esquerres a la Generalitat ha provocat un clima d'il·lusió en molts sectors. Il·lusió ciutadana en la que, fins cert punt, em sento implicat. Si filem prim, però,

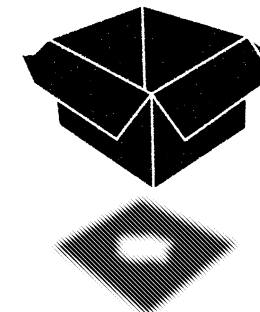
caldrà matisar que en matèria de cultura han de passar moltes coses noves per a que aquestes bones vibracions trobin el seu ressò. És difícil ser un fan de la política cultural del govern català anterior, però, atenent a tot allò fet recentment pels partits d'esquerra en altres administracions, tampoc n'hi ha per tirar coets. Podem esperar-ne una visió més oberta al món, però no necessàriament més profunda pel que fa al paper de la cultura i les arts en la societat.

El Fòrum 2004 hauria de ser un aparador d'aquesta forma diferent d'entendre la cultura. Si, ja sé que la iniciativa la protagonitzen totes les institucions, però no és menys cert el protagonisme de l'ajuntament d'esquerres com a impulsor de l'esdeveniment.

Entrem avui a <http://www.barcelona2004.org>, i les notícies

concretes destacades són que Beth i Asha Miró han llegit un manifest des de l'Aquàrium, i que Bob Dylan, Phil Collins i Norah Jones oferiran concerts al Fòrum. Pregunta: ¿Entreviem en aquests missatges una concepció de la cultura com "el terreny on es realitza la capacitat de creació i d'innovació dels humans, on es forgen els imaginaris col·lectius, on s'acumula el tresor heretat de les generacions precedents, on es genera la responsabilitat crítica dels ciutadans, on s'expressa la rica i irrenunciable diversitat humana" (extret de la introducció a l'Acord de Govern)? ¿Haurien deixat de venir aquests coneguts artistes si no tinguéssim el macro-esdeveniment? ¿Intuïm algun debat, missatge o plantejament profund sobre, per exemple, els conflictes en les relacions inter-culturals en els missatges del Fòrum? Jo no.

Queda l'esperança que el mateix exercici d'un altre nivell de govern suposi noves reflexions sobre el paper de les administracions en la cultura. El text de l'Acord de Govern sona bé. Millor que alguns textos amb massa obres i poques promeses del programa municipal de la ciutat. Procurarem ser exigents. **(UN ALTRE) JORDI OLIVERAS**

Qui NATIVA16
REVISTA MUSICAL METROPOLITANA \ GENER 2004

Director Jordi Oliveras **Han col·laborat en aquest número** Joan Alamo, Miguel Amorós, JL Bad, Xavi Guillaumes, I. H., Charlotte Lemaitre, Marc Lloret, Amàlia Menéndez, Jordi Oliveras, Ivan Roca, Toni Rúbies, Stark
Correcció de textos Laura Sangrà Herrero, Andrea Hernández
Fotografies Xavier Alamy, Meritxell Mas, Xavi Puig, Ros Ribas, premsa i arxiu **Disseny i il·lustració** Xavier Alamy amb la col·laboració de Sílvia Gallart
Impressió Rotimpress Dipòsit legal GI 956 2002

Edita Indigestió SCP Apartat de Correus 27073 08080 Barcelona Telèfon 93 422 43 00 Fax 93 422 44 50
E-Mail revista@indigestio.com Web www.indigestio.com
Nativa no necessàriament es fa responsable de les opinions dels seus redactors i col·laboradors

S'APROPA LA 9A EDICIÓ DEL MINIFESTIVAL DE MÚSICA INDEPENDENT

La persistència d'alguns projectes pot ser símptoma de dues coses (com a mínim): que aquests són necessaris i així ho demanen els seus protagonistes, o de la tossuderia dels seus impulsors. Al Minifestival de Música Independent hi conviuen una mica les dues coses: d'una banda és una iniciativa que des de ja fa nou anys cobreix un buit, com a testimoni de determinada manera d'entendre la música, amb gust pel coneixement directe i pròxim dels artistes i també amb esperit de descoberta. Per l'altra, sens dubte és mèrit dels seus organitzadors, que tenen una idea clara del que volen, i ho treballen any rera any. En l'edició d'aquest any destaca una major presència d'artistes europeus que en edicions ante-

riors. Artistes que probablement no s'acostarien en gires organitzades com The Crash Can Sinatras, The Clientele, Klang, nou grup de la que fou guitarrista d'Elastica, Bird o Roddy Hart. També torna un vell amic de la ciutat, l'holandès Rick Treffers amb Mist. La participació d'artistes locals està tant cuidada com la internacional: projectes novedosos, com Fine!, presentant cançons del seu nou disc, l'aposta pels Glissando*, pel nou projecte del baixista d'aquest grup: The Lyn Youki Project, la de Los Glosters, de Tarragona o els madrilenys The Winneys. El dissabte 7 de febrer, festa de presentació, amb entrada lliure a Les Basses. Actuaran One of Them, Moe, Peter Dinklage i The Customers. Més informació: <http://www.arrakis.es/~miracles/>

CONVOCATÒRIA PER PARTICIPAR A L'OFF LEM 2004

El Festival Internacional de Música Experimental LEM obre la convocatòria d'artistes per a la secció OFF 2004. Una secció que té com a objectiu mostrar i promocionar nous projectes sonors d'artistes procedents de l'estat espanyol que estan en una fase previa a la professionalització. Per a seleccionar els projectes d'aquesta secció es valorarà: l'experimentació i

el caràcter innovador de la proposta sonora, la posada en escena, que l'artista no tingui una extensa carrera professional i -per raons d'espai- que la formació de músics sigui reduïda. Per participar en la convocatòria, cal presentar projectes del 9 de gener al 29 de febrer de 2004, incloent-hi:

- Breu resum d'activitats anteriors
- Descripció del projecte
- Una mostra sonora de mínim 30 minuts de duració en CD
- Contacte telefònic i e-mail i enviar-los a: Gràcia Territori Sonor, secció OFF apartat postal 9234, 08080 BCN +info: <http://www.gracia-territori.com/>

NOVA EDICIÓ DEL BARNASANTS

Del 23 de gener al 28 de febrer tindrà lloc aquest festival amb concerts a les Cotxeres de Sants, la sala Luz de Gas, el bar Pastís, i el Harlem Jazz Club. Hi participaran artistes com Quico Pi de la Serra, Javier Krahe, Jorge Drexler, Enric Hernàez, Patxi Andión i Carmen París, entre d'altres. També hi trobem joves formacions d'aquí com El Sobrino del Diablo i Vinodelfin. Destaquem tres dates: l'actuació de Jabier Muguruza, el 30 de gener a la sala Luz de Gas, la de Sisa, el 31, a les Cotxeres i la d'Albert Pla, entrevistat en aquesta revista, el 28 de febrer a les Cotxeres. +informació: <http://www.barnasants.com>

SIN ACRITUD

JL BAD

Ya tenemos nuevo gobierno en Catalunya, uno que pretende ser progresista y catalanista al mismo tiempo y que, entre otras cosas, dejó claro desde el principio que somos catalanes todos los que vivimos y sentimos Catalunya.

Esto está bien, si señor, aunque es de sobras sabido que la cultura es siempre el último mono de cualquier presupuesto o programa de gobierno y que, dentro de la cultura, la música en concreto está arrinconada en el apartado de ocio... pero siempre ante los cambios se vislumbran las esperanzas, aunque sea por poco tiempo. En este caso, estaría bien que a todos aquellos que viven y hacen música en Catalunya se les comenzara a considerar músicos catalanes, independientemente del idioma escogido para divulgar su actitud artística, sin que tuviese importancia el hecho de cantar en catalán, inglés, castellano o bengalí. Estaría bien que se acabara la época de subvencionar solamente la música cantada en catalán, aunque ésta no consiga alcanzar los requisitos mínimos del buen gusto -ya no de calidad- y haya casos tan irreverentes o insultantes como ha habido hasta ahora.

Estaría bien, pero es complicado porque la cultura de la subvención y la imposición, para preservar una lengua, está muy arraigada y establecida y lejos de cambiar la política intentando desarrollar un sistema donde prime la calidad y a continuación el vehículo de expresión utilizado, se sigue apostando por la criminalización automática de todo aquel que se expresa en cualquier otro idioma que no sea el catalán dentro de la música y se exigen cuotas a modo de impuesto revolucionario con amenazas de sanciones económicas cuantiosas a quien no las cumpla.

Recientemente el CAC (Consell de l'Audiovisual de Catalunya), mediante su presidente Francesc Codina, lanzaba la amenaza de que toda aquella emisora de radio y TV que no emita el 25% de su programación musical con música cantada en catalán -que no música catalana, nótese la gran diferencia de matiz- sería castigada con multas de 12.000 hasta 90.000 euros. Da igual que lo que se programe sea mierda envuelta en papel de plata, si está cantada en catalán da igual que estemos hasta los escrotos de escuchar siempre a los mismos y de ver cómo subvencionamos, generación tras generación, a unos músicos para que aprendan a tocar y componer. Da igual que el 90% de los grupos que componen y tocan en Catalunya no utilicen el catalán como idioma de expresión artística, eso no importa... cumple con el impuesto o paga.

Es curioso que incluso digan que "no valdrá acumular el 25% a las tres de la madrugada". Y yo me pregunto por qué no imponen por ley, por lo menos, que los demás catalanes, los de segunda fila, los que no cantan en catalán, puedan divulgar su música en las televisiones y radios a las 3 de la madrugada; seguro que estarían mejor tratados que hasta la fecha.

Y termino simplemente con una aclaración ante la tentativa de denominar fascista a este comentario por parte de los ofendidos: "No soy yo el que obliga a poner cierto tipo de música que coincida con ciertos postulados; yo sólo opino. No soy yo el que castiga a todo aquel que no cumpla lo dictado; yo sólo opino."

Una pregunta: quién es más músico catalán, el que hace country, viste como un vaquero y canta cuentos del viejo wester en catalán, o el que hace indie pop y ha decidido que su música suena mejor en inglés...?

TALLERS A LA BÀSCULA

La Bàscula comença l'any amb una nova tanda dels tallers que organitza habitualment orientats a saber més del món de la música i de com organitzar-se en ell. Cursos com la ja veterana proposta per iniciar-se en el management, per saber tot el que cal saber a l'hora d'ajudar a avançar un projecte musical. La visió panoràmica del taller d'Introducció a la indústria musical, on hi ha la possibilitat d'analitzar i conèixer diferents agents que intervenen en que la música arribi en forma de discos i concerts, com premsa, discogràfiques, programadors i mànagers. El taller d'Introducció al periodisme musical, on és possible aprendre les primeres nocions bàsiques per saber com plantejar una entrevista, una crònica o una crítica, així analitzar una mica el panorama del mitjàs existents. El taller d'organització i producció de concerts on s'adquireixen coneixements molt pràctics per a plantejar correctament un concert, ja sigui com organitzador o com algun dels molts que hi intervenen. O el taller de Batucada, una lúdica proposta on és possible gaudir de la màgia de participar fent música en un col·lectiu amb instruments de percussió. Més informació: <http://www.indigestio.com>

TALLERS MUSICALS

ESCENARI GRATUIT DISPONIBLE

TALLERS MUSICALS ÚNICS A LA CIUTAT

ANY NOU: NOUS APRENENTATGES

Taller d'iniciació al periodisme musical

Iniciació al management

Introducció a la indústria musical

Organització i producció de concerts

Batucada

Consulta el nou calendari a la web d'Indigestió

BANC DE PROVES

El Banc de Proves és un escenari obert a tots els grups

Tots els dijous, a les 20 h:

Participació i entrada lliures. Hi participen tots els grups que vinguin a l'hora d'inici amb les seves baquetes i guitarres. Escenari amb *backline* propi que permet que els grups es vagin rellevant àgilment per presentar els seus temes. Podreu sonar amb 4000 wats de so, guanyar taules, conèixer altres músics i passar-ho bé.

Carrer del Foc 128
Tel. 93 422 43 00
info@indigestio.com
www.indigestio.com

Gestiona:

NATIVA

Ajuntament de Barcelona

Districte de Sants-Montjuïc

podem identificar: "m'he passat anys gaudint de música sense saber gaire bé què deien les lletres. Una bona cançó pot gaudir-se de moltes maneres diferents." I afegeix, "si s'ha d'escollir, prefereixo els qui arriusquen musicalment, abans que els que fan bones lletres. Les guitarres al revés del George Harrison, per exemple, poden aportar més significat que una frase amb subjecte i predicat". El Christian ens explica una trajectòria personal similar, però qüestiona una mica més la comprensió limitada de les cançons: "Sempre he estat més exposat a cançons en altres idiomes, però sense entendre-les la música m'evocava coses i amb les poques paraules que entenia m'acabava de situar en algun punt, potser lluny del que deia la lletra. El problema és que no coneixes els detalls. Una història és quelcom de personal i de concret, però la música per si sola ja actua com a revulsiu i et permet crear la teva pròpia història o, fins i tot, identificar la teva vida amb/en ella." I afegeix, "Lletra i música són dos llenguatges diferents que es combinen per formar una unitat anomenada cançó. La música provoca sensacions, estats d'ànim o et fa ballar, i la lletra et fa visualitzar una història. Penso que la lletra és com el guió d'una pel·lícula i la música s'apropa més a la fotografia o a la il·luminació. Quan més interactuïn entre ells aquests dos llenguatges més enriquirà el resultat final. "¿Cueces o enriqueces?"." El Roger és contundent quan planteja la relació estreta entre text i melodia: "Unitat total en un destí artístic. Sentir una cançó sense entendre'n el text és fer-ne una interpretació parcial, perfectament vàlida, però per força allunyada de l'objectiu comunicatiu de l'autor i de la inter-

pretació que en fa qui si l'entén. Cal recordar el valor musical de les paraules, la seva melodia i rítmica particular de la llengua que s'està usant i de l'interpret. Però això és música, no literatura." Curiosament, algú que ha dedicat molt de temps a les lletres com l'Alberto Manzano relativitza la importància de la comprensió integral dels continguts d'una cançó: "Deben ser una unidad, como dos amantes. Las canciones hablan por si mismas, no necesitan un intérprete. La comprensión de la letra de una canción no es necesaria para que se establezca un vínculo entre canción y oyente. A veces te acerca más a su autor, y otras te aleja."

TÉ SENTIT PARLAR DE CANTAUTORS?

Obrim el tema i ens plantejem si és competència específica d'una determinada raça d'artistes que serien els cantautors. Segurament per marcar diferències respecte a aquells que no donen importància a la lletra, el Roger defensa la vigència del concepte: "Com diu Donat Putx, un cantautor és l'autor-intèrpret de cançons que contenen un plus literari o poètic. Per tant, la lletra conté com a mínim un 50% del què es pretén comunicar. Té tant de sentit aquest concepte de cantautor que, fins i tot essent contraproduent a nivell comercial i social, no l'he defugit mai." El Ramon marca el contrapunt "No, no hi veig cap diferència. Fins ara m'he referit com a cantautor a qualsevol músic que interpreta les pròpies cançons. Ara que tots els gèneres es barregen, encara té menys sentit diferenciar-ho. Fer-ho és com acceptar que el rock o el pop no pot oferir continguts des de les lletres, i que els cantautors han de veure's obli-

gats a musicar els seus textos sempre "melòdicament". Potser el Christian busca la síntesi: "Estic d'acord amb el Ramon en què un cantautor és qualsevol que crea les seves pròpies cançons i les interpreta. El que passa és que aquesta denominació s'ha fet servir habitualment per diferenciar escriptors que musicaven les seves cançons o compositors que donaven una importància especial a les seves lletres..." i l'Alberto fa una de les seves concises definicions, defugint confrontacions: "Cantautor es el autor que interpreta sus propias canciones."

Aprofundim en la vigència del concepte. I els pregunto el següent: Hi ha cantautors moderns? En què es diferencien dels antics?

[ALOY] "Haurem de canviar la definició de cantautor... les diferències que poden haver entre cantautors d'ara i d'altres èpoques bàsicament és a nivell de continguts formals (depèn del que et toca viure) i estilístics. Encara que els principis bàsics són sempre els mateixos, agafar qualsevol instrument i posar algú a parir."

[MAS] "L'única diferència entre un cantautor modern i un d'antic és el fet de reflectir la realitat actual. No hi ha d'haver més limitacions que aquesta. Un cantautor no s'ha de deure a un estil musical o literari."

[FAURA] "Per mi tant és un cantautor el Johnny Rotten com el Leonard Cohen: autors que interpreten les seves composicions. Per mi Beck és un cantautor moderníssim. Ara bé, el gènere cantautor a la manera raimoniana, o Serrat, etc. em sembla tan respectable com obsoleta."

[MANZANO] "Siempre habrá cantautores que cumplan los principios fundamentales de la canción: establecer una calidad de comunicación y albergar una verdad como pura experiencia personal."

[FAURA] UFF!... "Anarchy in the UK" em va canviar la vida. Indicar la component fatxa que indubtablement tenen les democràcies occidentals em sembla una gran cosa, i a mi m'ho va fer entendre aquesta cançó, quan només tenia 13 anys i molt abans de saber res dels Foucault's, ni dels Norbert Elias, ni dels situacionistes.

Una altra, a un nivell més emotiu, va ser el "Play with fire" dels Rolling Stones: una especie de "regañina" a una pija londinense que no es vol enrotllar amb qui canta.

[MANZANO] "Suzanne", de Leonard Cohen. Me hizo ver que el amor es universal, místico.

[MAS] "E ti vengo a cercare" de Franco Battiato. Mística en estat pur. Una obra universal i atemporal. Però també "The End" de The Doors o "Venus in furs" de The Velvet Underground. Al meu entendre, Jim Morrison i Lou Reed han estat dos grans cantautors.

CANÇONS I CONTEXT CULTURAL

Finalment, intentem situar el tema en el nostre context cultural. Ens estem plantejant problemes fruit d'una cultura musical anòmala? Les respostes són de tots els colors i constitueixen un curiós calidoscopi.

El Christian destaca la dimensió política del tema: "En aquest país la importància de la música ha estat bàsicament relegada a una qüestió festiva. Però la música té una importància d'enriquiment personal o popular que no ha estat mai valorada. En una ciutat com Barcelona no se li dona importància, es més, s'està actuant en contra, perquè la principal renovació de la música és fa de forma llejta (bars, carrers, locals d'assaig que molesten als veïns, rebel·lia). Res home, a Barcelona ja tenim el Conservatori, i si no que es dediquin al teatre, que fa més goig i li agrada més a la tieta."

Passant de la política local a la internacional, en Ramon centra les seves crítiques en els resultats de la colonització cultural: "és cert que no hi ha cultura musical, però cal matisar. Jo entenc la cultura com el lloc on conflueix una manera de comportar-se (ètica) amb una manera de representar el món (art). Aquí ha passat massa sovint, que s'han imposat unes maneres de representació (bàsicament d'Anglaterra i USA) de manera servil i poc creativa. Sense afegir les especificitats de cadascú. I això ha provocat l'aparició de molts artesans i de molt pocs artistes. Fins aquí, pel que fa als músics. Pel que fa al públic, com a massa, la incultura és absoluta. I mai em deixarà de deprimir veure que cretinades com OT o Alejandro Sanz (per molt que ara faci bestieses amb vasos mig buits) tinguin més acollida que propostes reals. Els diners, els diners, és clar."

El Roger, en canvi, es mostra autocrític amb el paper dels artistes: "la professió artística no està a l'alçada. Els creadors som bastant ganduls i el més habitual és trobar-se la persona que s'ha posat en això de la música perquè pensa que serà una feina on podrà fumar porros tot el dia, tot oblidant-se que acabava de parlar d'una "feina". Com deia Picasso, la inspiració ens ha de sorprendre sempre treballant. Diguéssim que som una mica massa d'estar per casa, i el gran públic vol llums de colors. Això no casa ni amb cola. D'altra banda, una mica més d'humilitat davant el gran públic seria bastant beneficiosa. No es pot anar de

QUI ÉS QUI AQUÍ

CHRISTIAN ALOY

Hola, sóc Christian, cantant i compositor del grup **Songstore**, de Barcelona, i productor ocasional en altres projectes. A més, amb el David (Mishima) i el Marc (Felicidadblanc) portem un petit segell (The Rest Is Silence) que de moment serveix per autopublicar-nos els discos. Ara estem a punt de publicar el segon disc de Songstore: *Another Perfect Day For Human Extinction* (TRISCD 005).

RAMÓN FAURA

Em dic Ramon Faura, he estat en mil grupillos, entre els quals citaré els **Azucarillo Kings** on, a més de divertir-me molt, van suposar una professionalització i una mica de pasta. Ara he muntat **Le Petit Ramon & Terrorista** on toco cançons meves (m'hi sento més còmode). M'acompanyen **Les Filles del Dolor** (la majoria d'ells també venen dels Azucarillo). Amb la música sempre he tingut una relació de Fan: volia ser com ells i fer una mica l'indio.

ALBERTO MANZANO

Autor, traductor y adaptador de letras de canciones.

ROGER MAS

Sóc Roger Mas, i diguéssim que estic sota l'estigma del cantautor català. Estigma que no cau sobre el clatell d'un cantautor castellà, italià o francès, per entendre'ns. La meua relació amb la cançó rau en la necessitat d'explicar-me i recrear-me a través de la literatura i la música.

ELS CANTAUTORS DELS NOSTRES ENTREVISTATS

[ALOY] Mark Eitzel (American Music Club), Mark Kozelek (Red House Painters) i Nick Drake. No sé perquè em fixo més en la lletra quan la cançó és trista...

[FAURA] Albert Pla, em sembla una monstruositat genial. Pel risc i per la lucidesa. També per l'indubtable encant. Serge Gainsbourg, és un dels meus models. Chic i iconoclasta. Transmet de manera molt clara una forma de veure les coses, sense fer pamflets. David Bowie, el talent més creatiu i esponjós de la història del Pop. En tot cas cantautors de gènere que a mi m'agradin o m'hagin veritablement marcat, Bob Dylan i Donovan. I d'aquí trobo molt potent el Paco Ibáñez. M'agrada molt per la seva soltesa l'Ovidi Montllor i després, com no, em meravella el Dioptria del Pau Riba. (Suposo, ara sí, que tots ells són cantautors-cantautors?)

[MAS] Leonard Cohen y Bob Dylan son dos grandes cantautores. Cohen era un poeta consagrado en los círculos literarios de Estados Unidos y Canadá antes de iniciar su obra discográfica. El espíritu que infunde su obra literaria y discográfica es el mismo. Bob Dylan fue el primer cantautor que hizo rock poético: música y poesía en un mismo cuerpo. Dio al rock el estatuto de arte.

[MANZANO] Fabrizio de André: el gran cantautor de Gènova. Magnífic poeta i interpret que en tot moment diu la cançó fins fer-te sentir que aquell text va per tu. Sempre envoltat de músics esplèndids per compensar les seves limitacions en aquest aspecte. Part de la seva obra és en genovès, llengua incomprensible per qualsevol italià a més de 60 quilòmetres a la rodona, com qui diu. I això no ha estat cap obstacle, ans el contrari, per omplir teatres arreu d'una Itàlia orgullosa de les seves mil llengües.

Franco Battiato (i en menor importància, de moment, Vinicio Capossela): geni musical. Capaç de portar la cançó i el seu plus literari als primers llocs de les llistes de vendes encara avui dia. Cançons com "E ti vengo a cercare" demostren la talla literària i intel·lectual d'aquest cantautor eminentment músic.

Pau Riba i Jaume Sisa: els grans genis creadors catalans. Victimes de la incomprensió paisana, tot i que també del handicap de no saber respondre als nous temps i de no haver tingut la possibilitat de mantenir espectacles de gran qualitat a nivell de producció. La seva despreocupació per la qualitat formal fa que la força del seu contingut sigui més difícil d'entendre per el gran públic.

LES CANÇONS DE LA SEVA VIDA

[ALOY] "The Story Of My Life" (Lou Reed / The Velvet Underground). Només diu: "Aquesta és la història de la meua vida, la diferència entre el bé i el mal." Aterridor, amb això ja tinc per qüestionar-me la resta de la meua vida.

[FAURA] UFF!... "Anarchy in the UK" em va canviar la vida. Indicar la component fatxa que indubtablement tenen les democràcies occidentals em sembla una gran cosa, i a mi m'ho va fer entendre aquesta cançó, quan només tenia 13 anys i molt abans de saber res dels Foucault's, ni dels Norbert Elias, ni dels situacionistes.

Una altra, a un nivell més emotiu, va ser el "Play with fire" dels Rolling Stones: una especie de "regañina" a una pija londinense que no es vol enrotllar amb qui canta.

[MANZANO] "Suzanne", de Leonard Cohen. Me hizo ver que el amor es universal, místico.

[MAS] "E ti vengo a cercare" de Franco Battiato. Mística en estat pur. Una obra universal i atemporal. Però també "The End" de The Doors o "Venus in furs" de The Velvet Underground. Al meu entendre, Jim Morrison i Lou Reed han estat dos grans cantautors.

Angoixa (fragments)

Lletra i música: Ramon Faura Coll

Angoixa de ser tant petit.
Angoixa de ficar-me al teu llit.
Angoixa de no ser prou.
Angoixa de no tenir cap sou.
Angoixa de ser artificial.
Angoixa de no ser original.
Angoixa de ser divertit.
Angoixa de ser massa ensoportat.

Busqueu drogues barates i dures
i també busqueu pares comprensius,
i busqueu sobretot lleure lleure,
lleure amb tu, pàgessa,
amb natges de festa.
Pàgessa pàgessa, amb natges de festa.
Pàgessa pàgessa, amb natges de festa.
Pàgessa pàgessa, amb natges de festa.

Dealer

Lletra i música: Ramon Faura Coll

Modernos, apartaros.
Retiraros, salid fuera.
Y esperad ahora.
ahora os traigo la droga.
Calladitos, comportaros, sentaditos,
con vuestro dinero,
en la mano, enrolladito,
ahora os traigo la droga.
Decid adiós (a ellos),
despediros de vuestro forfó,
brocharos y taparos,
ahora os traigo la droga.

Gelosia (fragment)

Lletra i música: Ramon Faura Coll

Ge-Ge-Ge-Ge-Ge-Gelosia.
Ge-Ge-Ge-Ge-Ge-Gelosia.
Ge-Ge-Ge-Ge-Ge-Gelosia.
No vull que t'ho facis
amb la meua mare.
No vull que t'ho facis
amb el meu pare.
No vull que t'ho facis
amb el meu germà petit.
No vull que t'ho facis
amb el Koffi Anan.
Anem al Koffi Koffi shop anant.
Anem al Koffi Koffi shop anant.
Anant amb ell, anant amb pell:
potser avui et compro una flor,
potser avui et dic que jo t'estimo,
potser avui et passo la malaltia.

qualsevol manera i a sobre dir-li a la gent que és imbècil. La gran massa consumeix el mateix fast-show aquí que a França, a Itàlia o a Alemanya. La diferència rau en què els veritables artistes treballen i en què hi ha unes grans minories que porten els treballs dels veritables artistes als primers llocs de les llistes i, per tant, els donen les possibilitats a nivell d'infraestructura d'estar a l'alçada de les llums de colors de baixa estofa. Fins arribar al punt que la gent senzilla compra tant el disc d'OT com el d'un cantautor en teoria molt més inaccessible a nivell de comprensió." Posats a revisar la professió, el Ramon salta: "caldria matissar... els creadors són amateurs ganduls, perquè bitllets, molt pocs... en canvi, els que treuen diners serien més aviat aplicadors ganduls (aplicadors de fórmules demostradament efectives) o inversors ganduls (tant poso, tant guanyo)... tot sigui dit cordialment, és clar, o ex-treballadors ganduls (velles estrelles, etc.)". I, il·lustrant la seva visió de la indústria, remata: "Per cert, algú va llegir el Tentaciones? La grassoneta dels Van Gogh diu que avui en dia gairebé no queda gent que canti les seves cançons, i és aquest el valor que li troba a un dels seus grups preferits (no recordo el nom)... Fantàstic, no? El medi fa la pròtesi o la pròtesi fa el medi? En tot cas, deu tenir el cervell dins d'un vas de cartró ple de Pepsi sense gas. Formidable!" La intervenció d'Alberto, centra l'atenció en l'educació i també se'n recorda del paper de polítics i mercaders: "la gent no està sentint educada con sensibilidad. La música se impone en base a otros valores, principalmente económicos y políticos."

Heaven

Lletra i música: Christian A. Korn

Heaven save me
'Cause I'm falling
Heaven take me
Into your pious arms

'Cause once you blessed me
Later on you left me, here

I am blindfold
I don't want to see
What's the nature
Of my human being

And now you left me
And I'm ashamed of being faithful to you

To you
To you
Heaven

Higher ground

Lletra i música: Christian A. Korn

A higher ground is what I'm waiting
But I think I'm wasting time
Should I be waiting forever?
I don't know if I'm allowed
I don't know

Devils

Lletra i música: Christian A. Korn

I was caught by them
And now I'm insane
I ask them all
To go away
Go away
Go away

Devils, devils, go
Devils, devils, go

Age: thirty-nine

Lletra i música: Christian A. Korn

Age: thirty-nine
Her car is even older
Waitress at dawn
Hates coffee loves her daughter
Lately at night
She's naked at her bedroom
She's asking sometimes

"Do you think I'm sexy
Do you wanna have me
Baby I just want to know
Do you think I'm sexy
Do you wanna have me
Baby you should let me know"

Per acabar, quan els demano si creuen que les coses poden canviar a millor, les respostes no resulten gaire esperançadores:

[FAURA] No, la cosa va a pitjor. El liberalisme brutal i neo-totalitari encara potencia més aquesta tendència cap al significat O.

[ALOY] No crec que estigui millorant, sempre hi ha gent inquieta i amb iniciativa, però la majoria de la població cada cop s'atonta més i la cultura i els valors s'estan perdent (increïble pero cierto). Som una societat en decadència...

[MAS] Tinc confiança en les noves generacions, tot i que segurament sofrim els mateixos desencants que la generació de la transició. Ens ha educat una societat profundament paternalista que ens ha convertit en una colla d'irresponsables incapaces de comprendre el món en les seves justes dimensions. A canvi, ens ha armat de criteris, informació i possibilitats per trobar un camí realment propi. La clau la tenim a la butxaca, només cal furgar ben endins dels pantalons i trobar el pany correcte.

[MANZANO] El paisaje es desolador.

Jo no ho veig tan cru. Penso que aquestes mateixes reflexions -les dels qui han col·laborat en aquest reportatge- no haurien estat tan matisades i elaborades fa uns anys, i això ha de suposar un canvi futur. No? No sé si manifesto un desig o constato una realitat, però torno al principi: alguna cosa es belluga.

VOLS DIR-HI LA TEVA?

Si vols opinar sobre aquest tema, entra a www.indigestio.com i participa al debat

Satellites

Lletra i música: Christian A. Korn

I am sure all of you know
That's my corner of the world
In my daydream world I'm safe
I leave the troubles out the door

It used to be my overcoat
Helps to keep me far abroad
And my little satellite
Keeps just spinning around my world

I got a cousin she's sixteen
She's getting thinner, she won't eat
I haven't seen her for a while
But right now we got to meet

She's so used to be alone
Helps to keep her troubles off
But a little satellite
Keeps just spinning around her world

We don't know exactly what we're looking for
You left me torn since you walked out the door
Every night we sit and watch the stars above
We see satellites whose light is fading off

She's the black sheep, she's the crooked
She has done the best she could
In my dreamy world she's fine
But outside misunderstood

We're so used to be alone
Helps to keep both far abroad
And a little satellite
Keeps just spinning night by night

All my friends are hype

Lletra i música: Christian A. Korn

I am sitting here alone
Wishing not to go
Being around the stage
Got me sick and weak
We aren't all so tired
Wasting our time
But all my friends are hype
I wish they were not mine

I wait until you see
What's deep inside me
Here they go
Along with this ghost
That's me until it glows
Here they go
'Cause all my friends are hype
They get what they want, but why?
Here they go
Here they go
I wait until you know
The things that I have done
Here they go

We don't know exactly what we're looking for
You left me torn since you walked out the door
Every night we sit and watch the stars above
We see satellites whose light is fading off

Satellite, keep me up awake by night
I can't tell what's wrong or right
You're my little satellite

Satellite, guess we're stupid we're so blind
She's the moon and I'm the tide
You're my little satellite

OPINIÓ

AGENDA RECOMANADA

Con el sound de Dizze Rascal, el numero 1 de los charts UK Garage (os lo juro, es durisimoooo), nos comprometemos de nuevo a revelar los planes musicales más relevantes de este tranquilo mes de enero. Pero no ha sido fácil. Esta agenda se ha montado en pleno periodo de fin de año mientras la gente seguía de rumba y los pegadores de carteles de baja... Hurgando a saco se ha encontrado todo eso... No está mal para un principio de año...

LET'S SEE...

08/01/03 - CUT-EDITS "HOT NU STUFF WITH A REAL FLAVOR"

00.30-05.00 - Powder Room - Sala Apolo / Nou de La Rambla, 113

Ya lo sabéis, el Powder Room es la noche más brown y sexy de toda Barcelona. Au programme: Five Mix Colours live show (seis músicos y dos djs juntos en un show que mezcla las bases HipHop y el Drum 'N'bass más jazzístico + Dj Domu - (uno de los representantes más activos de la emergente escena de West London). Eso va a ser el terreno encantado del jazz-funk-old school HipHop.

6 euros o gratis si antes llamas a la puerta de c/Fontrudona, 33.
www.maumaunderground.com

10/ 01/ 03 - NO-SIMPL3 PARTY

00.30 - 06.00 - Cube / Av. Paral·lel, 37

El colectivo No-Domain/Simpl3 lleva tiempo dándole duro a la escena electro-hop de Barcelona. Sin que nadie se de cuenta se han infiltrando por todos los rincones audiovisuales de la ciudad. Ellos son los que están disparando el sonido más fresco y explosivo del barrio. En sus sesiones cabe de todo: electroclash bien sabroso, hiphop old-skool bien polvoroso, drum n' punk bien agresivo... De todos modos, por qué intento clasificarlos? Sus estilos son totalmente inclasificables y cualquier vinilo que toquen es pura adrenalina sónica... Además tienen sangre latina o sea que os van a hacer mover el culo. Os lo prometo.

www.no-domain.com, www.simpl3.com

13/01/03 - PRESENTACIÓN DEL LIBRO "LA REVOLTA DE PSIQUE"

22.00 - G's Club - Sidecar - Pza. Real

No sé muy bien de que trata este libro, pero habrá lecturas en directo, y al G's club podemos ir con los ojos cerrados.

Precio??? No lo mencionan.
www.g33records.com

NATIVA

13/01/03 - THE CHANCLETTES

22.00 - Sala Bikini -

Viva los Lesbian killers.
12 euros con consumición
www.w.bikinibcn.com

15/01/03 - ZIZI LAPTOP

22.00 - Optiq Syndicate / Santa Ágata, 30

No lo sabéis aún, pero Zizi Laptop está revolucionando nuestra manera de entender las músicas actuales. Este proyecto ultra-estrafalarío es un verdadero trip visual-musical a través de digitalia y todas su ironías. No sólo son puros músicos sino también unos verdaderos filósofos del arte. Los Zizi son punk, son electrodroids, son glam y sobre todo los zizilaptop son zizitop! Vais a flipar, nunca antes se había visto algo parecido. They just don't give a fuck!

Gratis.
www.optiq.xicnet.com

15/01/03 - DJ ZD2 (FAT PRODUCTS/PREDFSE 73 DJ) - LIVE BREAKDANCE SHOW

00.30 - 05.00 - Powder Room - Sala Apolo / Nou de La Rambla, 113

Otra vez el Powder Room. Es que bailar funky dos veces al mes no hace daño, al contrario. Esta vez es EL scratcher de Barcelona que va a llevar la batuta de un combate de breakdance totalmente inesperado. Eso va a ser una bomba, ¡por fin! Un battle de breakdance en Barcelona. Eso es gloria.

6 euros o gratis si vas al Maumau antes a recoger un flyer

16/01/03 - LES PHILIPPES + DJ MIQUI OTERO

22.00 - Flying Zirkus Club - Sidecar / Pza Real, 7

Cuando un productor británico, Mark Wirtz, que ha tocado en el mismo grupo (Tomorrow, allá por 1968) que Steve Howe (Yes) o John Alder (Pretty Things), que lleva media vida trabajando en Abbey Road, que fue llamado a producir a Pink Floyd en los sesenta (oferta que desestimó -entre nosotros, que sobra, ¿no?-, decide producir un disco de un grupo de pop de Sant Boi del Llobregat, es que aquí pasa algo... El retro ha vuelto.

6 euros

16/01/03 - GORILA CLUB PRESENTS...

00.00 - 05.00 - Cube - Av. Paral·lel, 37

Gorila Club es uno de los colectivos de Drum'n Bass más activos y respetados de la península.
www.gorilaclub.com, www.cubecub.info

GENER'04

20/01/03 - LICHTER DE HANS CHRISTIAN-SCHMIDT

20.30 - 22.30 - Cine Ambigü - Sala Apolo / Nou De La Rambla, 113

No sé muy bien de que va la historia pero lo que importa es que la banda Original ha sido concebida por The notwist y eso se llama valeur sure. Y además, ya lo sabéis: el Cine Ambigü y sus velitas íntimas nunca fallan.

4 euros
<http://www.retinas.org>

8, 15, 22, 29 y todos los jueves

Hay COMEDOR en T.D.N (c/treball, 105 <M> Selva de Mar), el espacio más misterioso de Poble Nou. Traveler meeting-point. ¡Me han dicho que la comida es muy buena! Además, sólo 1 euro el medio litro de cerveza. ¡Ueeeeeee!

22/01/03 - SUPER FURRY ANIMALS

21.30 - Sala Bikini

EL grupo más lunático y subversivo del pop británico.
18 ant./21 taq.
www.bikinibcn.com

23+24/01/03 - BLAZE BY BRANNER TEMPLE

24.00 - La Boite

Hip-hop y jazz, la mezcla musical más perfecta. Vienen de Texas y su influencia principal es: John Coltrane, Miles Davis, Stevie Wonder, Sly Stone y Herbie Hancock. Esto parece muy recomendable.

10euros
www.branner temple.com

30: 01: 03 - THE EXPLOITED

¿¿?? - Sala Razzmatazz2

+ invitados Suburban Rebels, Malas Cartas, Grupo Invitado
Y bueno, para acabar este tranquilo mes de enero no hay nada mejor que una buena dosis de EXXXXXXXXXXXXXXPL000000ITEDDDDD!

CHARLOTTE HOUSE

www.loquo.com/barna4fire

ALBERT PLA

UNA BESTIA CON CORAZÓN

T MIGUEL AMORÓS F ROS RIBAS

Con todo lo que ya se ha comentado sobre este iconoclasta creador, creo que queda bien poco por decir. Aunque lo cierto es que, obra tras obra, no deja de sorprendernos. Capaz de cantar textos que enrojecerían al más impío. Poseedor de una voz sin registros incomparables pero con gran capacidad de seducción. Con un estilo de tocar la guitarra muy elemental y que puede pasar de acariciarla a golpearla en breves segundos. Incluso ni siquiera cumple el requisito básico del cantautor, que es cantar sus propias composiciones. Sin embargo, y quizá por todo ello, Albert Pla resulta notable, original y, además, siempre interesante.

Pero hablemos de su último proyecto, que nació como obra teatral aunque posteriormente se haya convertido en un doble CD, uno en catalán y otro en castellano. Hace unos ocho años que cayeron en sus manos unos escritos, *50 Cançons d'Amor i Droga*, una especie de testamento artístico del barcelonés Pepe Sales, un poeta semidesconocido y marcado por su homosexualidad y las drogas. Sobre ellos, Pla ha reconstruido un crudo pero aconsejable espectáculo que recrea el universo personal de Sales a través de la particular visión creativa de Pla. *Pla es fa el Sales* es el título del espectáculo y *Cançons d'Amor i Droga* el del disco, y sobre ambos hablamos con este personaje, que cuando lo tienes enfrente parece incapaz de matar una mosca, aunque luego...

No pudimos evitar empezar nuestro encuentro leyéndole a Pla este texto: "Tengo ya preparadas las respuestas para las entrevistas que me harán en la prensa, radio y tele. Querrán saber qué opino y cómo soy. Me mostraré ingenioso y espontáneo." (J.M. Fonollosa). Estuve abriendo mi espectáculo con ese poema que para mí fue todo un descubrimiento.

¿Cuándo decidiste hacer el disco?

El disco, hace dos meses. El espectáculo... hace como siete u ocho años que estaba

esperando el momento. Hace ocho meses que empecé a montarlo junto con Alex (Rigola), que es el director del espectáculo, porque me habían ofrecido el Teatro Capitol durante un mes para hacer lo que quisiera. Quería hacer algo distinto a lo que había hecho estos tres últimos años con Diego Cortes. Así que me pareció bueno aprovechar la ocasión. Justo cuando empezamos los ensayos a Alex le hicieron director del Teatre Lliure, y propuso cambiar el lugar y pasarlo al Lliure. Eso significó que se retrasara todo hasta septiembre, que me quedara un mes libre y entonces en junio decidí grabar el disco. La grabación duró quince días. Al haber preparado el espectáculo estaban casi todos los arreglos hechos. El disco en catalán estaba casi completo y es lo que hemos hecho en las representaciones. Después ya dentro del estudio quise meter algunos bonus track porque estaba adaptando el espectáculo para hacerlo en castellano. Al final un par de bonus se convirtieron en doce canciones.

¿Te gustan las historias de perdedores?

No especialmente y tampoco creo que Pepe lo fuera. Aunque es cierto que al final del espectáculo escribimos su muerte, que es una parte más oscura y que cuenta su última época con el Sida. Pero lo que me han dicho es que era un tipo muy recurrente, muy ingenioso, con un carisma brutal, un

seductor nato y que eso sí, no tenía un sentido práctico. No sabía hacer cosas como ir a trabajar, cocinar, limpiar...

¿Te identificas con él?

¿Quién no es un desastre? Es que es muy fácil para mí cuando me encuentro con algo así. Es un regalito que me ha caído del cielo y solo hay que esperar el momento oportuno para hacerlo. Puede pasar un año o dos o tres, como soy muy paciente y no tengo ninguna prisa, me he esperado siete, como podría haberme esperado tres más.

¿Te gusta el teatro, te gusta interpretar?

Como uno no es cantante, ni músico, ni actor, siempre utilizo de todo para ayudarme. Si veo que no llego a una cosa, utilizo la otra. En realidad no sé de nada.

¿Te consideras trabajador?

No me gusta la sensación de trabajar. Esa sensación de estar feliz trabajando en un banco o picando con un martillo, a mí eso me da mal rollo.

Pero cuando tienes que actuar tienes que estar ahí.

Sí. Y me lo tomo como un trabajo, pero con el tiempo he ido ajustando y me pongo condiciones para hacerlo. Por ejemplo, no ir con banda, porque quiero controlar tantas cosas que no me es rentable, aunque gane más dinero. Prefiero coger el coche, ir solo tres y es mucho más sencillo. Recuerdo que hace cuatro años íbamos con Jaleo, estuvimos tres meses y fue muy mogollón. No podía. Lo bueno de eso es que apareció Diego y a partir de ahí mi vida musical también cambió. Con Diego es una maravilla. No tienes que hacer nada, le llamas y dices "vente mañana", y ni me pregunta que vamos a hacer. Aunque sólo haya visto este espectáculo una vez, le puedo llamar y vendrá a dar la cara.

¿Te pones nervioso a la hora de actuar?

Yo nunca he pasado nervios en el escenario, jamás. Bueno, la primera vez que subí, pasé tantos que se me acabaron, más horrible que eso no podía ser. Nunca he estado nervioso, me parece que la gente que viene, viene por que le da la gana, y es muy fácil que se lo pasen bien. En principio cuentas con su complicidad, por eso no me pongo nervioso y, además, aunque la cagara mucho, me la suda. He hecho conciertos cojonudos que luego me han dicho que la he cagado, ¿eh? Y aunque fuera verdad y las 400 personas dijeran que es una mierda ¿y que? No pasa nada, es una mierda y hasta la próxima.

¿Por qué la gente se escandaliza por cosas que se cantan o se dicen, y no de la realidad?

Yo creo que la gente no se escandaliza cuando escucha mis canciones.

Pues Veintegenarios un poco más y no se edita.

Ya, sí. Y los problemas los seguimos teniendo. En una banda sonora que he hecho para Joaquim Jordà me han puesto pitos en algunas canciones. Parece que es normal que pasen estas cosas. Mira por ejemplo mi disco y la pegatina que han puesto. (Este disco contiene lenguaje que puede resultar

ofensivo. Las canciones que se incluyen son la expresión libre y artística del interprete y autor). Es que es lógico que la gente se escandalice, y que los que no se escandalizan te tomen como un tonto del culo. Te vendrán diciendo "a mi ya no me escandalizas". ¡Pues perdona oye! Salen miles de comentarios diciendo que Pla provoca. Así que al final casi prefiero a los que se ofenden.

En el disco tienes múltiples colaboraciones vocales.

Es que la primera idea que tuve con lo de Pepe era crear un grupo de cantantes, formar una banda y cantar sus canciones. Era un material que me había llegado a mí, pero todos teníamos el mismo derecho de hacerlo. Aunque eso después se olvidó. Para las colaboraciones llamo a la gente con la que me relaciono. Con Robe (Iniesta) si tienes una canción que rompe en un disco como éste, hay que llamarle. Con Gerard (Quintana) hace años que somos "Íntimos" amigos y aunque musicalmente no tenemos nada que ver, es un buen aliado. Y el estudio de Aviñonet, donde se grabó el disco, es muy familiar y a veces va pasando gente. Sapo, por ejemplo, están porque Jordi Busquets vino a comer un día y aprovechamos. Quimi (Portet) igual. Cuando empezamos a grabar no estaba previsto que colaboraran los que luego lo han hecho.

¿Haces cosas para no caer en tentaciones?

Me propongo obligaciones profesionales, como no hacer según qué cosas. Estoy obligado a no hacer programas de televisión, o estoy obligado a no hacer conciertos benéficos o no trabajar más de seis meses seguidos.

Sabes esto de la moda de cantar el himno del Barça en el Camp Nou. ¿No te atreverías a cantar allí "Virgo Vamp"?

Me encantaría. Si me lo piden, seguro que voy. Si pagan, claro.

Un malnom (o mote) de la seva infantesa dona nom a Refree, el projecte d'en Raül Fernández, component d'Élena i a qui se li ha atribuït el qualificatiu d'individu inquiet de l'escena musical de la ciutat, i del país.

Continua combinant la seva faceta de periodista amb la de músic, però ara es presenta com a músic que, de tant en tant, fa de periodista (dos programes a la setmana a COM Ràdio i dues col·laboracions, també a la ràdio). Afirmar que per primer cop ha fet el disc que volia fer. Un disc que considera molt experimental a nivell personal, ja que ha estat un retorn al classicisme, lluny del soroll i els efectes d'Élena.

El seu primer disc, Quitamiedos (Acuarela, 2002) va arribar a les mans de Dominique A, amb qui ha tingut relació, així com amb el seu guitarrista Olivier Mellano, que ha participat en un tema del nou disc -"és un dels millors guitarristes que mai he vist, sobre tot perquè és molt imaginatiu".

Tot i que estem acostumats a veure'l amb la guitarra penjada, afirma que ara mateix el seu primer instrument és el piano, instrument amb el que ha compost les cançons de Nones (Acuarela). De tota manera, no es troba còmode tocant el piano i cantant al mateix temps, és per això que delega en el pianista Josep Mª Baldomà (Baldo) el directe i alguns dels temes del disc. En el disc

participen també vells coneguts per ell i d'altres inèdits en l'escena independent: Víctor Francisco, bateria; Federico Falkner, baix; Raül Moya, guitarra; Maria Asensio, violí; Montse Majà, cello; David Parras, tuba; Eduardo Blanco, trompeta; i Ramon Marc, saxo tenor.

Apareix a l'escena musical de la ciutat amb Corn Flakes, amb 17 anys, poc abans de la dissolució del grup i aleshores ja es comença a gestar Sitcom (un projecte amb membres de Corn Flakes i Manta Ray), del que recorda "no va ser res i va ser molt perquè ho vam fer per divertir-nos i vam acabar traient un disc amb sis o set temes i vam tocar al Bam. I ho vam fer per diversió, perquè érem amics". Al cap de poc ja es comença a parlar d'Élena i Romodance. "Romo és un grup que sempre em va interessar més per la part personal que per la musical. Érem un grup d'amics i era una oportunitat per veure'ns i tocar. M'agradava per la gent que érem. De fet ho vam deixar quan estàvem fent coses més interessants, però es va anar diluint i vam deixar d'assajar". Un disc al carrer, alguns concerts memorables i poc més "i es va arribar a gravar un segon, en directe, però no es va editar".

I ara dedicat plenament a Élena i Refree...
Ara amb Élena fem el circuit de sales al gener

i parem fins el 2005. Ara tinc molta feina amb Refree i a més tenim un encàrrec pel Festival de Música de Torroella. En principi la idea era compondre temes per un disc d'Élena acompanyats d'orquestra, però li hem donat la volta. El que faré és compondre el disc amb en Carles Cases i serà música per una orquestra en el que Élena participarà i no un disc de pop acompanyat per una orquestra, que és el que sempre ha passat. És un projecte pel 2005 i en principi es gravarà un disc i es faran un parell de concerts.

Centrem-nos en Refree. Quan comences a plantejar-t'ho com a projecte?

La veritat és que mai no m'havia plantejat fer un projecte en solitari. Amb Élena va arribar un moment, després del primer disc, que vaig plantejar al grup la possibilitat de cantar en castellà i no va agradar la idea. Em vaig adonar que no estava utilitzant un canal de transmissió cap al públic però el grup va decidir continuar cantant en anglès. Aleshores jo vaig començar a treballar cançons en castellà. Cançons que després formarien part de Quitamiedos. Però de fet Refree, l'entitat, va començar a tenir forma en el moment que Acuarela es va interessar. Parlant amb en Jesús Llorente (responsable del segell Acuarela), li vaig comentar que estava fent cançons, em va demanar que li enviés i ho vaig fer. Li van agradar i ja està... és tan fàcil com això.

Però encara no tenies músics...

No, no. A més jo feia temps que tenia ganes de fer un disc amb primeres preses, sense punxadets. I, excepte alguns temes, com per exemple on canta Françoise Breut, la resta són tot primeres preses. Altres grups ho havien fet i a mi em feia gràcia. Quant als músics, el primer disc em va servir per fer un nucli base de la banda.

Imagino que ets conscient que no és gaire habitual sortir amb la distribució internacional amb la que surt Nones i que tampoc ho és presentar el directe amb músics del nivell dels que t'acompanyen. Es pot dir que tant per la part discogràfica, com per la del management i la del directe hi ha un salt significatiu cap a la professionalitat?

Mira, jo m'he passat molts anys tocant amb amics, perquè eren amics i no perquè m'agradés la seva manera de tocar: era el que volia fer en aquell moment i n'he après molt durant aquests anys. La situació de Refree és ideal. Tinc bona relació amb els músics, perquè si noestic bé amb ells, potser no tocarien amb mi, però el més important és la música. Jo decideixo tot el que té a veure amb la música. Amb Élena, per exemple, no puc fer-ho, és un grup i les decisions es prenen com a grup. Aquest és el primer disc que he fet a la meua vida amb el que he aconseguit concretar més o menys el que tenia al cap i això és gràcies a poder treballar amb músics tan bons.

Els arranjaments dels temes són teus? Dónes llibertat als músics o els guies d'alguna manera?

Sí, he escrit els arranjaments de cordes i vents. Jo deixo força llibertat als músics i els guio en el sentit de les harmonies, estructures i si alguna cosa m'agrada o no m'agrada. Però gravant, en directe, cada presa era diferent. Per exemple, un tema com La trampa es va enregistrar tres vegades i dues no em van agradar gens, però una té molt feeling i va ser fruit de la improvisació i buscant intensitats entre tots.

Com coneixes els músics que t'acompanyen? D'on els treus?

La base són músics que ja coneixia i uns et porten a altres. Tenia ganes de treballar amb músics de jazz i gràcies al concert de The Rockdelux Experience, que em va permetre fixar músics, vaig tenir l'oportunitat de conèixer-los i alguns han acabat participant en aquest disc. De fet quan vaig treballar per l'orquestra de RDL, també va ser molt interessant, perquè vaig tornar a escriure els temes en partitures.

Una de les coses més interessants i sorprenents és el treball de l'harmonia en la majoria de cançons.

Si és heretat hi ha moltes modulacions. És

una de les coses que tenia moltes ganes de treballar. Les harmonies són definitives però quan començo a treballar els arranjaments és quan començo a pensar en les tensions, en quines notes que no són de l'acord poden entrar. Tot plegat és un treball fet amb molt de temps. Des de la composició fins que els temes estan acabats ha passat molt temps.

Com comences els temes, amb la lletra? Amb les melodies?

Començo amb la música. De vegades amb alguna idea de lletra, però que no tinc desenvolupada em surt una cançó, però normalment surt abans la melodia. Em costa fer lletres sense música tot i que m'agradaria fer-ho.

Creus que pot donar la sensació que el primer disc de Refree era el caprici del Raül d'Élena que volia fer un disc en solitari i que ara, amb Nones, demostres que és un projecte sòlid i que no era una excentricitat?

Jo crec que precisament per això el primer disc de Refree no es va entendre aquí. A França, per exemple, on no sabien res d'Élena, van col·locar el disc entre els 20 millors de l'any i a Estats Units també es va rebre molt bé. En canvi aquí va rebre uns pals increïbles. Potser ara, amb perspectiva, penso que no està tan bé com el van deixar a França o Estats Units, però tampoc tan malament com el van deixar aquí.

Però aquí hi havia una sèrie de prejudicis que a l'estranger no existien...

Jo sortia a la portada i es va pensar, ara aquest tio de què va? Es veia com un disc una mica ambiciós en el sentit més pejoratiu de la paraula. Jo reconec que el primer disc no és fàcil i té coses que a mi no m'agraden, però no és tan dolent.

En qualsevol cas, tot el que has fet ha estat rebut amb curiositat i interès. Es parla de tu com un dels personatges més inquiets de l'escena de Barcelona i se't fa cas. És un fet no gaire habitual que suposo que valores...

Això és molt important i ho noto. El pitjor que et pot passar és creure que la teua feina és en va.

De Quitamiedos només he escoltat atentament un parell de temes i la resta del disc confesso que l'he sentit bastant per sobre. Tot i així, crec que hi ha molta diferència amb Nones, que l'he escoltat molt. Des del meu punt de vista hi ha diferències bàsicament per dos motius: les veus i les lletres.

És cert el tema de les lletres, tot i que hi ha temes de Quitamiedos que crec que podrien estar en aquest segon disc. Però la gran diferència, per a mi, és la consciència de fer un disc. Just quan va sortir Quitamie-

dos jo ja estava treballant en aquest. Quan feia els temes de Quitamiedos no treballava per res, treballava per mi, per trencar cadenes idiomàtiques, va ser una mica un salt al buit i es nota en les lletres que no tenia consciència d'estar treballant per un disc.

I ara també t'atreveixes amb el català...

Era un deute amb mi mateix. Sóc bilingüe i em semblava poc honest amb mi mateix fer temes només en castellà. Fins que no he estat preparat, no ho he fet. Perquè tampoc hagués estat honest fer alguna cosa només perquè és en català.

Ila conversa va cap als prejudicis que hem tingut en els darrers anys amb el català i el castellà en el pop i el poc que hem investigat sobre el passat de la música en el nostre idioma. Ell en destaca obviament Sisa, un nom que sempre surt quan es parla del seu nou disc, però n'afegeix, entre d'altres, Serrat: "té uns discos increïbles, després en té uns altres que no m'agraden gens, Per al meu amic, és inhumà"; Pau Riba "és un flipe"; o Antònia Font: "estan fent uns temes brutals".

I també acabem parlant del país veí, França, del que hem d'aprendre molt en matèria musical. Confessa la seva devoció per la música francesa, no només pels seus artistes sinó també per la seva actitud davant la música. "A mi una de les coses que més m'impresiona és la música en francès. No només perquè fan música en la seva llengua i la fan bé, sinó perquè a més estan convençuts i ho fan amb una força i un convenciment brutal."

Li costa molt no estar en coses noves i ja té 7 o 8 projectes de cançons noves. "Tindrè molta feina de concerts amb Refree. Una gira per tota la península al març, després tornem a marxar a Moscou i Sant Petersburg. França a l'abril, també Itàlia... hi ha força cosa.

Per acabar, una manera de definir Raül Fernández com a músic, feta pel mateix Raül Fernández: "No entenc els meus discos com una fi en si mateixos, no entenc Élena, Refree o Romo com coses separades, sinó com part de la meua carrera. Necessito fer més discos per aprendre'n més. Tot forma part d'un aprenentatge".

miniFestival

de Música Independent

IX FESTIVAL DE MÚSICA INDEPENDENT DE BARCELONA. DISSABTE 28 DE FEBRER - 18 HORES

THE TRASH CAN SINATRAS
glasgow

THE CLIENTELE
london

KLANG
london

MIST
amsterdam

BIRD
london

FINE!
barcelona

GLISSANDO*
barcelona

LOS GLOSTERS
tarragona

THE LINN YOUKI PROJECT
barcelona

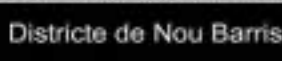
THE WINNERYS
madrid

+ ALTEREGO SOUNDSYSTEM (madrid)
+ instal·lació "PLASTIK" del col·lectiu fotogràfic SUBGRUP
+ vídeos Bad Music

Jornada Pre Festival - Divendres 27 de Febrer - 20 hores
CRIA... (valencia) - ZVEROFF (bcn) - TRASTO (bcn)
projeccions de concerts històrics

auditori les basses . carrer teide, 20 . metro vilapicina . bus 11, 32, 50, 71 i 82
taquilla 15€ . anticipada 13€ (Cd Drome) . web www.miracles-for-sale.com

organitza:
amb el suport de:
col·labora:

 Ajuntament de Barcelona Districte de Nou Barris

CONCERTS

08001

Sala Apolo Barcelona
4/12/03

Se trataba de comprobar si ese inusual "experimento musical" que nació en un estudio de grabación situado en el distrito del Raval, y que ha dado como resultado el excepcional *Raval ta joie*, tenía en directo una representación a su altura. El ambiente era el de las grandes ocasiones: enormes colas para entrar que se convirtieron casi en tumultos por el retardo en abrir puertas y por la fina lluvia que caía sin cesar.

Para empezar, "Black Boudelaire", un trio + Dj, se encargaron de animar al personal con un hip hop impactante. Aunque es una formación reciente, sus componentes tienen amplios currículos y nos ofrecieron una muestra de lo interesante de su propuesta. Cuando acabaron, la Sala Apolo estaba repleta de un público muy predisposto a dejarse seducir por la banda estrella. Llegados a este punto quizá se habría de explicar que 08001 es un proyecto que ha aglutinado a 23 músicos, seis idiomas y múltiples músicas. Dado lo complejo que resulta tener que unir a tal número de personas, Julián Urigoitia, productor y portavoz, explicaba que, para cada una

de sus actuaciones, la formación puede cambiar de componentes. Eso justifica las dos pantallas en las que se proyectan imágenes grabadas de los músicos, sobretodo de los cantantes, casi una decena en el disco, para compensar su ausencia de forma original. Así que pocos eran los que sabían a quien se iban a encontrar encima de las tablas. La sorpresa fue descubrir que Lyricson, a.k.a. Bidji, no había venido. Esto más la baja por "problemas de papeles" de Adlen Kloufi, nos dejó sin sus dos voces principales. Quizá por eso el show comenzó frío y no se calentó hasta pasados cuatro o cinco temas. Poco a poco, la máquina se empezó a calentar y los músicos, a sentirse más cómodos. A ello contribuyó la experiencia escénica de Cheb Samir y Aziz Arradi, la garra de Joseph Capel y la animación de un público que ya los considera como algo propio. Al final la actuación resultó intensa y festiva, y aunque aún quedan huecos por llenar, estamos seguros de que el tiempo jugará a su favor. Además, conociendo el material humano y técnico de la banda, la solvencia creativa está asegurada. **MIGUEL AMORÓS**

12TWELVE

Bikini, Barcelona
5/12/03

Per presentar en concert els temes del seu segon disc, *Spiritismo*, 12Twelve van decidir transformar-se en veritables encantadors de persones. Per començar, Twelve van interpretar els nou temes de l'àlbum de forma ininterrompuda, i a molts dels assistents se'ns va submergir en un estat hipnòtic profund del que no vam poder sortir fins que el silenci va assetjar la sala, anunciant el final d'alguna cosa que no recordàvem que havia començat. Aquella nit, els 12Twelve ens van explicar un conte a quatre veus abans d'anar a dormir. Les quatre veus (guitarra, baix, bateria i teclats/saxo) teixien una trama perfecta, ben executada, amb bones dosis d'acció, tensió, calma i suspens. Les quatre veus demostraven tenir mestria a l'hora de donar-se pas l'una a l'altra per fer la narració equilibrada, clara i fluida. Les quatre veus sabien quan havien de fer créixer la història, contenir-la i fer-la explotar davant els assistents, sempre de forma subtil i controlada. El resultat va ser un conte que ens va deixar a tots amb la boca oberta. 12Twelve tenen un directe extraordinari, dirigit per uns músics extraordinaris que es coneixen entre ells d'una forma extraordinària. Bateries jazz, guitarres espacials, baixos psicodèlics i teclats lisèrgics. No us sembla un conte prou original? **I.H.**

SELENITAS + LA HABITACIÓN ROJA

Razzmatazz 3, Barcelona
13/12/03

Ya tenía ganas de volver a escuchar a los habitantes de la luna, ya que hacía bastante tiempo que no veía a los Selenitas en escena. Este quinteto del barrio de Gracia fue el encargado de iniciar una noche de pop guitarrero en la sala Razzmatazz, con sus nuevos temas y su frescura habitual, eso sí, con Carlos Cros pasándose de las cuatro cuerdas a las seis de la guitarra. Espero que no retrasen demasiado la aparición de su próximo trabajo. Les llegó el turno a los cuatro valencianos. Para sorpresa mía encontré seis en el escenario, los cuatro asiduos más un teclista y una violinista que los acompañaron en momentos tan especiales como fue la apertura de su actuación con "Bona nit", canción que nunca había oído en directo y eso que es uno de los grupos nacionales que más veces he visto. La audiencia poco a poco se fue volcando con las vitalistas y enérgicas melodías de "Un día perfecto", "Crónico" o "Polideportivo", canción de su primer

álbum. Y es que La Habitación Roja no sólo hicieron un repaso del 4, su cuarto y último disco, con "Dices que no", "Cuando te hablen de mí" y "Helmut y Hannelore", sino que brindaron una retrospectiva de su pop emocionante y guitarras limpias, desgarrando su discografía con grandes clásicos, y eso se valoró. El público, un poco escaso para gran grupo pero entregado, aplaudió, saltó y coreó hasta el final, cosa poco habitual en la gente de aquí que tenemos la fama, ganada a pulso, de ser fríos e inmóviles. Una hora y media de buen pop con tres vises finales, aunque ellos querían haber tocado más, pero los horarios son los horarios, y además, tenían que vivir la noche barcelonesa yendo a pinchar al The Sound -allí yo ya no llegué-. Para acabar sólo decir que Jorge Martí y sus secuaces han demostrado una vez más que, a día de hoy, son una de las mejores bandas de nuestro país, en mi modesta opinión, claro está. **AMALIA MENÉNDEZ**

HIPERSONS 7 EDICIÓ (2)

La Bàscula, Barcelona
27, 28, 29/11/03

Segur que no és adequat parlar en la teva revista d'un festival que has organitzat tu mateix però, en fi, circumstàncies obliguen i millor fer-ho tu a que no es faci. Em referiré a les tres darreres jornades de l'Hipersons, la part del festival realitzada a La Bàscula, ja que dels concerts anteriors ja s'en va parlar al número de desembre (Nativa #15).

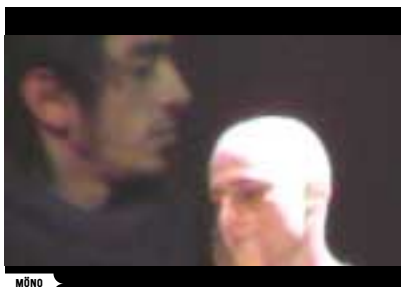
La resposta de públic no es va ajustar a les expectatives de l'organització del festival. La cosa està clara: la mobilització de públic als concerts de La Bàscula va venir donada principalment pel poder d'atracció de cada un dels grups participants. Astrud té seguidors que van venir a veure la seva actuació i Maple compten amb la fidelitat del públic que

segueix els grups de B-Core. També és el cas d'altres formacions participants, però el festival com a tal no va comptar amb prou assistents que vinguessin a explorar en la programació. Una mitjana de cent vint-i-cinc persones per dia està per sota de les expectatives. Suposo que algú suposarà que som tontos dient-ho. Que l'èxit arrossegui èxit i totes aquestes coses. Però les coses són com són. El festival se situa en un punt mig: ni és un macro-aconteixement imprescindible al que tothom hi ha d'anar, ni és una festa d'amics a la que tots els amics hi han de ser. I, si segueix sent com és –que seguirà– només creixerà en assistència quan aparegui un tipus de públic diferent.

La festa dedicada a la música espanyola dels 80 vista des del 2003, va ser un concert amb resultats desiguals, potser perquè els 80 queden molt lluny, fins i tot ocults, per molts dels

ZVEROFF

MÕNO

DORIAN

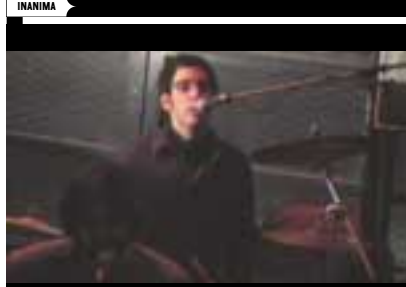
INANIMA

FLINT

CANIBALA

LES PHILIPPES

JULIUSMONK

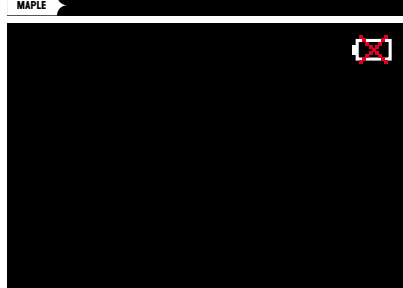
MAPLE

MANDALAS

MISHIMA

grups participants. Però el gran denominador comú va ser unes lúdiques i encomanadores ganes de jugar per part de **ZVEROFF**, **MÕNO**, **EILT**, **DORIAN**, **INANIMA**, **SAMSARA**, **FLINT** i **CANIBALA**. Tots ells van saber transmetre la seva personalitat treballant amb cançons d'altres.

El divendres, **ZVEROFF** va demostrar que pel damunt de tot, ell canta per comunicar, **DORIAN**, que són flexibles i poden adaptar les seves cançons a qualsevol format sense perdre màgia, **LES PHILIPPES**, que fa tant que canten junts que poden fer el més difícil com si fos fàcil i passant-ho bé, **JULIUSMONK**, que té cançons precioses tot i que l'espai els hi va quedar gran, **MAPLE**, que també tenen cançons, una cantant amb singular personalitat artística i molt de futur i **MANDALAS**, que són un grup format per veterans tornant a explorar nous camins amb esperit renovat.

El dissabte, m'atreviria a dir que **ASTRUD** van donar una lliçó que podria ser útil per a diversos possibles receptors –tot i que segur que no era la seva intenció–. Suposats representants d'una certa artificiositat, van demostrar que poden apropar la seva música a un escenari petit amb tanta o més naturalitat que els qui porten per bandera la calidesa i el bon rollo. Sense fums i genials. **RAINBUBBLE**, conjuguen classicisme, intensitat i rigor tècnic amb soltura, **MAYKA MAKOVSKI**, valenta assumint un concert sola amb la seva guitarra i la seva bonica veu, va ser un descobriment per a molts, segur

que en sentirem a parlar, **DEDO** combinen creació d'ambients, experimentació electrònica, sensibilitat i humor amb una mestria que els hauria de fer molt més populars del que són, **ROGER MAS**, un tros de veu i presència carismàtica, ho posa fàcil per relativitzar les fronteres conceptuals entre pop i cançó, **LE PETIT RAMON**, inclassificable per què les nostres classes són massa rígides, combina un bon i divertit espectacle amb els més amargs missatges, i **MISHIMA** culminen un any en que han decidit que allò de que les cançons sensibles són pels discos i no pel directe és una absurda mentida.

Més enllà de les posades en escena dels artistes, l'Hipersons com a festival vol ser i és un event on es relativitzen els aïllaments entre diferents sensibilitats artístiques o –també– diferents entorns d'amics de la música. Un espai i un programa on és més fàcil que enlloc establir contactes entre artistes sense els rigors que imposa l'etiqueta estilística. Crec que no seria estrany trobar d'aquí poc col·laboracions artístiques amb origen en aquestes jornades del festival. Per bé o per mal, l'Hipersons és una proposta que a més de mostrar any rera any el que hi ha, té idees pròpies sobre com podria ser el panorama musical de Barcelona. Idees, per cert, que compten amb un bon nombre de complicitats –de músics, d'alguns periodistes, de persones que treballen en discogràfiques, de l'equip de La Bàscula– que són d'agrair. **JORDI OLIVERAS**

CYDONIA WINTERFEST

Sala Apolo, Barcelona
19-20/12/03

Divendres 19 \ El cas de Cydonia Records presenta pocs precedents: només dos anys de vida i vint registres dins del segell. Per acabar-ho d'adobar, ho celebren organitzant un festival de dos dies. Però si a més hi afegim que l'entrada és gratuïta i que regalen cds de mostra dels grups que estan a la discogràfica, l'esdeveniment mereix encara més lloances.

Amb un aforament discret (de mitja entrada) van estrenar el festival els **RAYDIBAUM**, el més recent dels fitxatges. Aquesta banda de Barcelona va mostrar un directe ferm i seriós en què les intensitats i la sensibilitat musical van posar el llistó molt alt a les bandes que seguirien. Realment, seran un grup a tenir molt en compte d'ara en endavant.

El relleu sobre l'escenari el van recollir els americans **THE HIT** amb un punk-rock sense miraments al que ja ens han acostumat algunes bandes nacionals i que, a aquestes alçades, poc ens pot sorprendre.

Els que segueixen reafirmant el seu directe són **RAINBUBBLE**, amb un repertori de pop-rock electroacústic ple de sonoritats agradables i amb mirades retrospectives als anys 70. Van demostrar una molt bona conducta durant la nit i van contribuir a engrandir l'aparador de bandes d'aquest segell independent.

L'herència del hardcore melòdic va arribar de mans de **THE MOON MEN**, un estil que, per tradició, s'ha considerat més propi de segells com B-Core. El seu directe va ser una continua explosió d'energia, i el públic ho va agrair.

Lo de **LE PETIT RAMON & TERRORISTA** no té nom. Un autèntic showman amb actitud punky proveït d'elements sorprenents més propis del món de l'espectacle que del merament musical i que, malauradament, es cremen ràpid. Va ser el punt final amb tall de so sobre l'hora a la primera nit del festival. **IVAN ROCA**

Sábado 20 \ Segunda jornada de presentación en sociedad de la compañía independiente Cydonia, que tiró la casa por la ventana en una iniciativa sin apenas precedentes en nuestro país: regalo de un sampler con temas de grupos del sello, entrada gratuita, excelente repertorio de bandas. Cydonia se anticipa a la navidad.

The **LYNN YOUKI PROJECT** abrieron la noche del sábado para certificar que se trata de uno de los proyectos más interesantes de cuantos se realizan en la actualidad. Post-rock atmosférico, densa oscuridad flotante y proyecciones visuales (una historia con principio y fin) en la pantalla para reforzar su discurso. Hipnóticos y ambientales, su breve actuación resultó muy convincente. Siguiéron a los de Barcelona la joven formación **ARKANOID**. Su emo-rock se mueve en coordenadas próximas a Fugazi. El hardcore melódico de los de Castellón dio paso a la propuesta hueso de la velada: **CUBE** (post-metal de difícil digestión) pusieron toda la carne en el asador y dieron rienda suelta a sus instintos más bajos para exorcizar sus demonios interiores. Durante su actuación proyectaron simultáneamente un fragmento de la película 'Pi' del controvertido cineasta Darren Aronofski, imágenes que contribuyeron a realzar el impacto de su metálico sonido y una asfixiante puesta en escena. **MADEE** tienen unos referentes muy distintos y otro perfil de público, sin duda. Nombre de referencia del cartel del sábado, los de Barcelona oxigenaron la sala dando un salto a nivel estilístico para poner las cosas en su sitio: en Cydonia no todo es hardcore para minorías. Su rock de intensidad épica devuelve a su cauce las aguas corruptas para regalarnos los oídos con bellas y melódicas composiciones. El grupo, que contó con la colaboración especial de Laura, cantante de Maple, certificó su valía sobre el escenario y se afianza como una de las apuestas mayores del sello barcelonés. Emoción. El hardcore intenso de **(LO:MUÈSO)**, arrancó bien: al ritmo de "aupa Cydonia" y "que pasa tío, ¿estás sudando?" el grupo puso de manifiesto todo su potencial eléctrico, y su solvencia sobre el escenario despeja cualquier atisbo de duda. Las buenas vibraciones y la energía que desprenden quedaron bien patentes. El rostro de felicidad y la complicitad de su vocalista con el público de las primeras filas iluminó la sala para culminar una velada digna de celebración, que pone el broche a una iniciativa encomiable. La discográfica también se ha animado a distribuir películas en DVD de directores underground filmadas en video (<http://www.cydoniafilms.com>). Web oficial discográfica: <http://www.cydoniarecords.com/> **TONI RUBIES**

HOLLAND PARK

THINGS WERE EASIER WHEN WE PLAYED MUSIC

Bankrobber, 2003

Desde La Bisbal de l'Empordà nos llega el segundo trabajo de Holland Park, un disco más atrevido que su debut Welcome to Holland Park. Un ejercicio de pop que, de tan heterogéneo que es, pierde por momentos credibilidad y los hace difíciles de clasificar. En este disco han optado por introducir elementos más electrónicos que enfrían y oscurecen los temas, aunque encontramos algunos matices que intentan reavivar la llama en forma de sítars y Hammonds. No me malentendáis, el disco tiene canciones con gancho como "Fire", "Run away from here" (Primal Scream a la ampurdanesa), "Game over" (¿qué dirían las Breeders de esa línea de bajo?), "Do you love everybody or do you hate anyone" (Blur cantando unas letras que firmaría el malo malo de Manson) o "My headache", pero cuando acaba el disco te da la sensación de no haberte enterado del argumento de la película. **JOAN ÀLAMO**

JAN AND THE ELECTRIC POETS

LAST NIGHT AT THE CABARET

Bibip Records

"Cabaret: lugar de esparcimiento donde se bebe y se baila y en el que se ofrecen espectáculos de variedades, habitualmente de noche" (según la RAE). Justo lo que pensaba, algo así como lo

de la película pero más rockero en este caso. Bueno, algo de eso sí hay en el trabajo que nos presenta el alter ego de Joan Serra y sus poetas eléctricos. "Magic circus", "Sweet Little Princess" y "Doctor I'm sick" podrían pertenecer perfectamente a la fiesta de mis sueños, pero son las únicas. El resto son pequeñas delicatessen difíciles de escuchar en los lanzamientos actuales, temas más tranquilos, setenteros igualmente y con esa voz tan a lo David Bowie que tiene Jan. Este segundo disco de la banda recuerda por momentos a Rolling Stones, Diamond Dogs, incluso a The Doors. Combinan con soltura lo acústico y lo eléctrico, el glamour y la sobriedad, y además recuperan un instrumento como el teclado que le da al rock ese sonido tan especial. Buen disco, aunque soy partidario de la parte más festiva de los de Olesa de Montserrat. **JOAN ÀLAMO**

CORTOCIRCUIT BSO 2003

Program Music

M'agraden els polítics de Santa Coloma de Gramenet! Ja és la quarta edició d'aquest recopilatori de bandes de Santa Coloma. Es trien cinc grups, enregistren al Centre Musical El Molinet un parell de temes de cada grup, a les ordres de Miguel Àngel Vera. A part de l'edició d'aquest CD, es fa una gira de concerts, perquè els grups puguin mostrar en directe la seva música.

A destacar:

+ Artista Invitado: rock contundent, fosc, amb lletres de protesta social en castellà i amb un directe d'allò més festiu. Mute Off: reencarnació d'Alice in Chains amb tocs funky-rock. CM'K [Clan Mafia Krew] Hip hop, sense censura, djKeal; i 2 mc's Crim i Dukhae a les rimes, el primer més conegut per rapejar (en solitari) en català. La Cosa Còsmica: pop-rock senzill amb històries quotidianes. Radiorama: pop en castellà amb tocs psicodèlics.

CARLES LLACER

MÕONDO MÕONDO

Ventilador Music

Estamos ante el primer trabajo discográfico (antes firmaron un EP) de este colectivo procedente de Girona que, desde hace unos años, no cesa en su espíritu de experimentación y creación. Su música carece de fronteras y te puede trasladar a un zoco de

Estambul o alguna calle de cualquier ciudad sagrada de India, sin necesidad de moverte del sillón de casa. Eso sí, es de las músicas que se disfrutan más cuando eres capaz de centrar toda tu atención en ella. Sitar, guitarras eléctricas, bansuri (flauta india), bajo, oud (de la familia del laúd), percusiones y programaciones electrónicas son las herramientas a través de las cuales estos cinco músicos expresan sus sentimientos. Ellos mismos definen su música de forma irónica como "etnofunk", pero nos atrevemos a decir que hay mucho, mucho más que eso. Por destacar algo lo haremos con "Prisa mata", con un crescendo rítmico que en directo puede ser espectacular, y "Tetouan", por sus brillantes ambientaciones étnicas. Si el disco resulta un trabajo interesante, más lo son sus presentaciones en directo, donde su polivalente música se ve enriquecida con la aportación de bailarinas y proyecciones. Quizá por ese concepto de espectáculo multidisciplinar incluyen cuatro videos en esta grabación que dan una idea de la creatividad de este combo. **MIGUEL AMORÓS**

REFREE NONES

Acuarela, 2003

Aquest segon treball de Refree, el projecte ja consolidat d'en Raül Fernández, és un dels discos més importants dels darrers anys. Dotze bones cançons (alguna d'elles, com la que obre el disc, *Les Soldats Perdus*, són una veritable meravella), interpretades per la veu d'un Raül Fernández coneixedor de les seves limitacions com a vocalista, però expriment la seva sensibilitat i honestat fent-se seus cadascun dels registres amb que es mou: cançó, jazz, pop... Influències difícils d'enumerar, perquè el seu discurs, tant pel que fa als textos com a les melodies, és extremadament personal. Refree adjudica un paper protagonista al piano, on cada aranjament juntament amb la resta de la instrumentació està pensat i participa en la seva senzillesa, a configurar un so global tan complex com sorprenent. Aconseguir amb harmonies i tensions elaborades, amb influències del jazz i de la cançó europea més clàssica, una col·lecció de temes d'aquest nivell i que, a més funcionin i passen a formar part del teu repertori

mental, és envejable i admirable. Per algun motiu, diuen, que la revista degana del pop i el rock independent del país ha decidit que sigui disc de l'any. **STARK**

SANPEDRO LA PORTA ESTRETA

Música Global, 2003

Després de proclamar-se guanyadors de l'última edició del Sona 9, Sanpedro s'ho han passat amb calma i gairebé han passat un any sencer tancats a l'estudi per, finalment, estrenar-se dins del mercat discogràfic. Ha estat una feina feta amb cura, posant especial atenció en els aranjaments i en el tractament final del disc. Sanpedro mostren un pop proper a les sonoritats anglosaxones dels 90 amb segell d'identitat propi. Els temes es deixen portar per la subtilesa, tot i que en ocasions es crea una dependència encoberta de segones guitarres que realcen en calidesa i força les composicions per no caure en una aparença d'extrema tranquil·litat.

Una tranquil·litat que només es trenca a partir de temes com *Linies Mutants*, *Blau i Fàcil*, més proper al power-pop o el tema homònim del disc, on mostren una vessant més arriscada a la recerca d'elements més ambientals però no es descuida la distorsió.

La Porta Estreta és una clara mostra de l'obertura estilística que està vivint la música cantada en català i que ja hauria d'haver començat a experimentar anys enrere. **IVAN ROCA**

VLADIMIR ELECTROBOHEME

Start Cue records-Discmedi

El dúo formado por Xavi Llores (teclista-músico) y Carles Ribas (voz) nos presenta su primer trabajo tras la buena acogida de sus previas maquetas. Electrobohème es un collage de sonidos en multicolor que divierte, entretiene y mantiene el interés en temas como "Supernova" o "Landscape".. Nos encontramos con un disco que ante todo dibuja ambientes festivos y, pese a las buenas intenciones, poco más. Los temas se suceden sin interrupción (electro-pop bizarro-technopop), con brillantes momentos de catarsis colectiva, que levantan el ánimo y el espíritu. Pero en lo estrictamente musical, pese a momentos bastante logrados, mantiene el interés sin llegar a quitar el sueño. La sensación que

transmite la escucha de Electrobohème en primer término, es la de música para amenizar el baile. Se trata de un trabajo recomendable, dado el peculiar estilo bajo el que se presentan Vladimir (bautizado como *Supertripplasticpop*) un dato que permite adivinar los derroteros que transitan con su original estilo, aunque en conjunto carece de concreción y peca de una leve dispersión, tal vez al pretender abarcar muy diversos estratos musicales. Electrobohème declara su pasión por los sonidos analógicos y digitales: un total de trece cortes conforman un viaje a través de la senda del techno-pop petardo, pasando por el pop sinfónico y la electrónica más actual. Puede que suene algo disperso, pero es un disco plenamente disfrutable. Enjoy the Vladimir Experience! <http://www.startcue.com> <http://www.universovladimir.com> **TONI RUBIES**

VVAA BARCELONA RAVAL SESSIONS

Satélite K

Casi todo en este doble CD es bueno. El empaquetado, excelente: un digipac con la abertura al revés de lo normal. La recopilación, altamente aprovechable: 32 temas de múltiples procedencias. Las fotografías y texto interior, bonitas e instructivo, respectivamente. Pero... claro, siempre hay "peros". Expliquémonos. No entendemos demasiado el porqué del título, ya que visto el contenido resulta algo engañoso: ese "Barcelona Raval" sugiere que estamos hablando de bandas de Barcelona y, además, con relación con ese barrio, pero una vez vista la selección nos damos cuenta de que no es así. Después también echamos en falta información sobre cada uno de los temas y los artistas que aparecen en él, ya que con tal presentación no hubiera sido muy difícil incluir algunos datos más. Cheb Balowski, Ojos de Brujo, Polvorosa, 08001, Banda Ionica + El Mono Loco, Jalil Kodssi o Wesak son algunas de las interesantes aportaciones autóctonas. Rezerv, Clotaire K, Malkit Singh, Tj Rehmi, Cheb Aziz o Kurdistani, algunas de las foráneas que más brillan. Resumiendo, musicalmente la nota es alta. ¿Cómo? ¿Que aún te queda por regalar algo? Con este disco quedarás bien, asegurado. **MIGUEL AMORÓS**

CLUB NATIVA

Club Nativa és l'espai on trobareu reflectida, a tots els números, una llista d'organitzacions amb qui compartim una voluntat similar de potenciar la música en el nostre entorn. No es tracta doncs d'un espai més de publicitat sinó d'una petita guia que et pot ajudar a conèixer i triar en un entorn organitzatiu on, a vegades, és difícil orientar-se. Si la revista t'interessa, és possible que també et resultin interessants els nostres amics.

El consell de redacció de Nativa **existeix**. Una fotografia ha estat captada just després d'un sopar realitzat per aquesta banda de indocumentats.

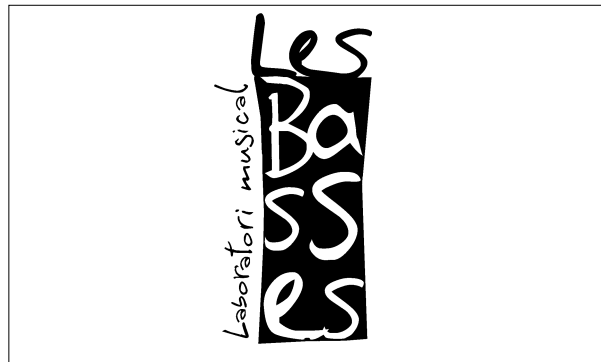
CENTRE GARCILASO / Espai Musical. T 93 243 17 17

K-INDUSTRIA / Discogràfica i distribuïdora. T 93 457 97 45. www.kindustria.com

HACE COLOR / Management. T 93 441 03 65. www.hacecolor.com

LES BASSES / Espai Musical. T 93 407 29 27

TALLER DE MÚSICS / Escola de Música. T 93 329 56 67. www.tallerdemusics.com

LA BASCULA / Espai Musical. T 93 422 43 00

CIRCUIT CATALÀ DE SALES

Estrella Damm
★))) ALIVE

ÉLENA

GENER	10 SALAMANDRA
L'HOSPITALET DE
LLOBREGAT	23 EL SIELU
MANRESA
02 RIVER CAFÉ
LLEIDA	15 ACME
CERDANYOLA DEL
VALLÈS	24 LA PALMA
REUS
03 LA TORANESA
TORÀ	16 LA MIRONA
SALT	31 LA CAPSA
EL PRAT DE
LLOBREGAT
05 ZERO
TARRAGONA	18 PREMIER
STA. PERPÈTUA
DE MOGODA	
09 CLAP
MATARÓ		

GENER'04

GERTRUDIS

FEBRER	14 LA PALMA
REUS	28 SALAMANDRA
L'HOSPITALET DE
LLOBREGAT
06 LA CAPSA
EL PRAT DE
LLOBREGAT	15 PREMIER
STA. PERPÈTUA
DE MOGODA	
07 LA TORANESA
TORÀ	19 RIVER CAFÉ
LLEIDA	MARÇ
12 ACME
CERDANYOLA
DEL VALLÈS	21 LA MIRONA
SALT	05 EL SIELU
MANRESA
13 CLAP
MATARÓ	27 ZERO
TARRAGONA	

FEBRER/MARÇ'04

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

<http://cultura.gencat.net/ressons>

012 atenció
ciutadana
0,65 Euro cada 3 minuts o fracció

Catalunya
Cultura

ARTISTAS INTERPRETES O EJECUTANTES
SOCIEDAD DE GESTION DE ESPAÑA

ACTIVISTES

PERE CAMPS

XAVI GUILLAMES

Cinc minuts amb en Pere Camps són prou temps per adonar-te que amb ell com interlocutor no pots evitar plantejar-te la música com quelcom que va més enllà de la pura combinació d'acords, melodies i paraules. Habitual de reunions políticament perilloses durant la transició, ben aviat va començar a programar concerts, sempre amb consciència política darrera. Ara, entre organitzar macro festivals contra la guerra i homenatges políticament correctes, dedica gran part del seu temps al BarnaSants. Li agrada definir-se com un promotor cultural per al que desvincular ideologia i música resulta impossible.

Vaig ser militant del PSUC, com la majoria d'antifranquistes, partit que a la llarga ha esdevingut la gran escola catalanista i d'esqueres. Ara les coses són més complexes perquè contra Franco les opcions eren molt més clares. En una democràcia les coses són més confuses cal tenir una major capacitat d'anàlisi de la realitat, perquè sense un bon coneixement, sense saber establir clarament els matisos, et pot semblar que tothom és igual.

Enfrontar-me a un personatge com ell mereixia fer abans una reflexió pròpia sobre la cançó d'autor. Què coi és un cantautor? Poques vegades m'havia fet aquesta pregunta. Segurament, perquè jo, com molts, tenia clar QUI eren els cantautors. Però necessitava alguna cosa més que la meva primera i pobra definició: algú que interpreta les seves pròpies cançons.

La gent intueix què vol dir ser un cantautor, però de totes maneres no és, com pensa molta gent, un pallissa que agafa una guitarra i ens fot un miting. Fins i tot si partim d'aquest sarcasme, en podem treure quelcom de positiu, perquè no van mal encaminats. És a dir, estem parlant d'una persona que prioritza la lletra per sobre de la música, perquè entén la música com una eina que acompanya a allò principal, què és un text amb el que vol dir coses, parli de l'amor o d'una situació social determinada. I tot això ho fa des d'un sistema de valors i amb la intenció de gairebé agermanar-se amb la poesia. És una manera d'entendre la cançó, al mateix temps que adoptar un posicionament personal, ser crític amb el sistema de valors predominant i plantejar altres maneres de veure les coses.

Així doncs, sembla que parlar del món musical pel que es mou el Pere és força més complex que parlar tan sols de creació artística. Encara que ell no se sent diferent a altres programadors.

Tothom que canta, digui tonteries o no, té una implicació política. Darrera de qualsevol manifestació artística hi ha una implicació política. Ara bé, està clar que per ser un bon artista no s'ha de ser ni de dretes ni d'esqueres. Si t'hi fixes, també són polítics el Julio Iglesias o la Jurado, però el sistema de valors que venen no m'interessa, perquè són reaccionaris. Ells no s'impliquen en res, perquè de fet, ja els hi va bé el que hi ha. Jo puc programar gent que no m'agrada artísticament, si té una determinada visió de les coses. Ara bé, no puc programar al Raphael, perquè no és un cantautor tal com nosaltres ho plantejem. I de fet no puc entendre que es desqualifiqui per polítics al Sabina, a l'Aute o al Pi de la Serra, i en canvi no es faci el mateix amb Perales o Julio Iglesias, que són tan poli-

tics com els altres. Mira, si tu parles de l'amor, depèn com ho afrontis darrera hi ha un sistema de valors o altre.

Així doncs el BarnaSants és el resultat de tot aquest pensament a l'hora de programar i d'entendre la música.

El BarnaSants va sorgir en un moment molt complicat. No hi havia cap festival de cantautors, i de fet ja és el degà i el més important dels festivals d'aquesta mena a Espanya. Els criteris del Festival beuen de la il·lustració de Catalunya de tota la vida, d'aquesta vocació cosmopolita, plurinacional i internacionalista. Però sempre sense renunciar a una cosa fonamental, com és el català, la llengua del festival. Però sense confondre la llengua pròpia del país amb la programació cultural, que pot ser en moltes llengües.

Arribats a aquest punt entrem en un tema clàssic: parlar d'activitats culturals de risc. Com afrontar els problemes de pressupost i comprensió institucional. Per a ell, el problema de fons és que a les altes esferes hi ha una visió de la cultura postmoderna ("la gent que fa els Fòrums i aquestes coses") o una concepció barretinaire estreta ("que tan sols donarien subvencions a la sardana").

El festival té coherència, perquè intenta portar gent més aviat marginada pels mitjans i les subvencions. Però la meua complicitat amb les institucions és difícil. El ministeri de Cultura aporta sis mil miserables euros al BarnaSants, això vol dir que molta complicitat no n'hi ha. El BarnaSants no és un festival barretinaire ni postmodern, i això descol·loca a molts dels tècnics de cultura. A vegades sembla que les coses sempre les fan les mateixes persones. Qui programa el Fòrum? Doncs els mateixos. La postmodernitat és reaccionària, però són els que tallen el bacallà. Són fruit de l'amnèsia col·lectiva, de la pèrdua de la memòria històrica. De no pensar que el Fraga hauria d'estar al telego per tot el que ha fet i no pas de president de Galícia. La transició va implicar acabar amb tot el que significava la resistència contra el franquisme, com els cantautors. Va fer falta un pacte, que va ser l'amnèsia, no demanar responsabilitats, i van tenir que aparèixer els postmoderns.

Després d'una bona estona parlant, començo a veure clar que no sé si per bé o per mal, a la música actual li falta certa implicació i activisme.

Generalment hi ha la tendència a separar la música, el teatre o el cinema de la situació en la que es mou la societat, i tots aquests elements de creació no n'estan al marge. Si a la societat domina un sistema de valors determinat, aquest afecta en tots els terrenys. Els grups musicals actuals, són fills de la seva època. És falsa la teoria que pel sol fet de ser jove has de ser revolucionari. L'emboïcament canvia, ara pots ser hi ha el rap o el hip hop, però el posicionament de les lletres, reflecteix les realitats socials, i en aquest moment els aires són conservadors. Però jo crec que això canviarà. Aquí hi ha hagut moltes mobilitzacions en contra de la guerra i això ha fet que molta gent jove voti a les esquerres. Crec que aviat hi haurà gent que en les seves disciplines faran amb actitud professional, però també amb una visió diferent.